

Camí de l'escola, la Roser va trobar una velleta que plorava de gana i, sense pensar-s'hi gens, va donar-li l'esmorzar. Tot seguit, la vella es va convertir en una fada jove, plena de cercles lluminosos.

—Per la teva bona acció —digué la fada—, pots demanar el do que vulguis i te'l concediré.

La Roser no deia res, i això que s'havia quedat amb la boca oberta.

—Què et passa? —li preguntà la fada.

—No res. Estic sorpresa, perquè em pensava que tot això eren històries.

—Pst, no t'emboliquis, que ho salaràs! —mormolà l'aparició—. Au, demana i vés-te'n, que faràs tard a l'escola.

—Vull una bossa enorme plena de...

—Roser! En moments així s'ha de ser espiritual!

—Doncs que tingui una vareta màgica amb el poder de la seva.

La fada va renyar-la i li digué que l'ambició era una mala consellera. La Roser ja estava nerviosa i hagué de dominar l'impuls de dir que li fos tornat l'esmorzar i en paus; la fada es mirava contínuament un rellotge amb brillants que duia penjat al capdavant d'una fina cadena d'or.

—Que té pressa? —preguntà la nena.

—Tu en tens, descarada!

(Va estar a punt d'anar-se'n tot en orris i la Roser, per acabar d'una vegada, aprofità la primera idea que va passar-li pel cap):

—Doncs que tingui la facultat d'alçar amb la mirada qualsevol objecte o pes.

La fada va fer un gest de desaprovació amb els llavis, s'arronçà d'espatlles, va tocar la nena amb la vareta i s'esfumà, tota picada. La Roser va sentir com si la resseguís un corrent elèctric i, en veure que es tornava a trobar sola, respirà profundament.

—Renoí, quin descans! —proferí—. Aquesta senyora semblava boja.

Es recordà de l'hora de classe i començà a córrer. Entre gambada i gambada, pensava amb enyorament en l'esmorzar perdut. «I avui que tenia croquetes d'ahir —reflexionava— i que m'agraden tant i que qui sap si les haurà llençades!». El dubte li venia d'haver llegit en un llibre antic que les fades només menjaven campanetes de mar.

Ben bé de més a més, se li va acudir de provar el poder que li havien donat. Hi havia una gran pedra blanca a la vora del camí; va mirar-la, alçà els ulls i la pedra va elevar-se, com si flotés en l'aire. «Ostres!», exclamà la Roser, que de vegades no es controlava prou. Després, abaixà la mirada i la pedra va caure, esclafant una marieta que feia la primavera com bonament podia. A la Roser li va saber molt de greu per l'insecte, però el mal era d'impossible reparació.

A l'escola, la nena es va divertir més que mai. Feia volar les carteres i els pupitres i va passejar la Silvia (una alumna poc amiga seva) per tot el sostre de l'aula. La Silvia, amb els ulls esbatanats, s'arrapava a la cadira que li feia d'artifici aeri i, a desgrat de tot, era feliç. Finalment, la Roser es va atrevir a aixecar la tarima de la senyoreta i aquesta, que observava

les coses amb una actitud analítica, picà de mans i digué:

—Prou! Qui ho fa, tot això?

—Sóc jo, senyoreta —respongué la Roser, que era molt lleial—. He donat l'esmorzar a una vella, la vella s'ha tornat una fada i la fada m'ha concedit aquesta gràcia.

—Es fantàstic! —crijà la senyoreta—. Ja ho saben a casa teva?

—No.

—Se'ls ha de dir de seguida!

La senyoreta disposà que la substituís una ajudanta i s'endugué la Roser, estirant-la pel braç.

—Ho explicaré jo, eh? —va proposar la senyoreta, quan ja eren a punt d'arribar.

—Quan sé una novetat que és meva, m'agrada explicar-la jo —replicà la Roser, aplomada i greu.

«Insolent!», va cridar la professora. Sentí com si l'agafessin pels turmells per a allunyar-la de terra i tornà precipitadament al to pedagògic:

—Deixa-m'ho dir a mi. Quan vols ets molt maca, oi? Ja veuràs com ho explico divínament...

els nens voladors

dedicat als pares i les mares que també llegeixen CAVALL FORT

per pere calders

A casa, la mare era a la cuina i l'avi arreglava la gàbia del canari. Van escoltar tots dos, una mica de mala gana, el fogós relat de la senyoreta i l'avi, en sentir parlar de fades, digué:

—Ja tornen a rondar per aquí aquestes insensates?

La mare comentà que la Roser sempre els sortia amb ciris trencats. Tanta falta que els feia un milió i mig de pessetes i acudir-se-li aquella monada d'aixecar pesos amb els ulls. «Com si s'hagués criat en una família de camèlics!» afegí, mentre s'eixugava les mans amb el davantal.

Entre una cosa i l'altra havien arribat a migdia i el pare de la Roser es presentà a dinar. Sempre venia cansat de l'oficina i es queixava del fred o de la calor, segons la temporada. Parlant tots alhora van explicar-li atropelladament l'aventura de la nena i el pare, és clar, no ho acabava d'entendre.

—Per què no la proven? —preguntà la professora, que tenia ganes de lluir-se amb els mèrits de la seva alumna.

I aprofitant un moment d'estupor general, ordenà:

—Roser, alça el bufet!

La nena va contemplar desmenjadament el moble i aquest s'elevà vacil·lant, per la poca convicció de la mirada. Es van trencar les copes d'una licorera i es va sentir soroll de pisa esmicolada.

La mare estireganyà la Roser i el pare va rescatar-la. El senyor Gombau —perquè aquest era el nom de la família— es tenia a si mateix per un home amb una gran visió dels negocis, però sense la sort dels altres. «El dia que se'm presenti una oportunitat ja ho veureu!», deia sempre.

I vet aquí que allò va semblar-li la crida de la fortuna. Es va voler assegurar de les condicions de la seva filla i la nena va haver de passejar la nevera per tot el pis, mantenint-la a dos pams del mosaic.

A taula, el pare es va passar tota l'estona apuntant coses en un full de paper i la senyoreta (l'havien convidada a dinar) trobà que era un mal educat.

—Ja ho tinc! —crijà el cap de casa sobtadament—. Se'n dirà «Grua Màgica Gombau».

I, somiós, prosseguí:

—A sota, com a subtítol, hi posarem «Casa especialitzada en el trasllat de pianos i caixes fortes». La instal·lació no valdrà res, només necessitarem un telèfon i un vestit adequat per a la Roser. Potser haurà de ser un vestit de color blau, una

mica com de mecànic, amb una «G» gran i blanca brodada a l'esquena. Qui sap si també hi farem brodar el número de telèfon...

La senyoreta es va sentir molt contrariada, perquè tenia pensat dedicar la Roser a la televisió i ella seria la presentadora. Ja li havia fet mentalment un vestit de gasa rosada, amb farbalans. Tanmateix, el pare destruï aquest diorama amb unes paraules plenes de sentit:

—A la televisió fan trucs d'aquesta mena sempre que volen. La gent ens prendria per una colla de lirons. Ham de ser pràctics, senyoreta!

«Pràctics, pràctics!», rondinà l'avi. «Jo hi toco més que tots vosaltres. Jo faria una llista amb els noms d'uns quants dropos que sé i els aniria a veure d'un a un. Els aixecaria fins a trenta metres de terra i, de cop, tancaria els ulls. Pataplaf! Una feina neta, que em vindrien a contractar de l'estranger i tot...»

—Sembla mentida que diguin coses com aquesta davant de la criatura —es queixà la senyoreta.

La Roser es va sufocar, perquè l'atreia més la idea de l'avi que la del pare. No perquè volgués mal a ningú, sinó per veure quina cara hi farien els dropos.

El senyor Gombau, pensant-se que disminuiria la tensió, va preguntar a la seva muller:

—I tú? Què hi dius?

—Jo dic —va respondre la senyora— que des de demà al matí la Roser i jo anirem cada dia a veure si trobem la vella. I tant debò que encara tingui gana!

Estava obsessionada pel milió i mig de pessetes i tenia ressentiment contra la seva filla, pel «gran tros a l'olla» que podien tirar del do que havia demanat.

La professora no cessava de burxar, invocant els drets de l'esperit i fent crides a la llibertat de la nena. «Perquè, a veure...», deia «què t'agradaria a tu?»

A la Roser se li acudien moltes coses agradables, però estava desenganyada de la gent gran i despistava. La senyoreta tenia l'abrandament dels peoners i ja no podia aturar-se:

—Au, digues... Apa, explica't... No et quedis així... No siguis fleuma!

Acorralada, la Roser expressà en veu alta el primer que se li va ocórrer: «M'agradaria fer volar nens.»

—Oh, que bonic! —comentà la senyoreta, picant de mans.

I el pare, que estava ben decidit a mostrar-se utilitari, es tocà el front, va meditar breument i digué:

—Sí, és un missatge directe, fàcil d'interpretar. Una atracció... Contractarem un espai en un parc d'atraccions.

Com que realment tenia iniciatives, va llogar l'espai, va fer construir uns vehicles de fusta i, amb l'ajut d'un faller valencià, va donar-los formes d'animals. Ja se sap: un elefant, un cigne, un cérvol, un ruquet... Els nens hi pujaven i la Roser, asseguda en un tron de guix daurat, els feia volar amb la mirada. Una volta, tres pessetes, dues voltes, cinc pessetes.

La Roser s'havia de posar cada dia un vestit llarg d'organdí i una diadema plena de lluents, de manera que es pot dir que no era feliç.

Però tenia molt de temps per a pensar. I meditant, meditant mentre feia volar nens, se li va ocórrer una cosa que podia ser la solució: cada vegada que veia passar una senyora vella, l'aixecava uns quants pams de terra i la deixava una estona enlaira. Les senyores agitaven desesperadament els braços i ni tan sols podien cridar, perquè de tan esverades se'ls prenia la veu. Quan veia que no passava res, la Roser les tornava suaument a terra i les ancianes fugien. Era un pla basat en la paciència, qüestió d'esperar.

I els fets van premiar la confiança, ja que un dijous a la tarda una de les senyores velles, així que l'alçaren, va transformar-se en la fada d'abans. Molt enutjada,

(continua a la pag. 20)

MIRA QUIN ENRENOU HAS FET EN AQUESTA HABITACIÓ!

ENDREÇA TOTES LES COSES UNA DARRERA L'ALTRA MENTRE VAIG A BUSCAR LA MARE!

ESTÀ BÉ! COMENÇARÉ PER AQUESTES REVISTES!

SUPOSO QUE HAURÀ VOLGUT DIR QUE ELS MOBLES TAMBÉ!

AL CAP DE VINT MINUTS...

LA MIREIA NO HO DEU HAVER EN-DREÇAT TOT, EN-CARA!

MIRA! HE POSAT UNA COSA DARRERA L'ALTRA TAL COM M'HAS MANAT, PERÒ HAN ARRIBAT FINA AL JARDÍ!

JO NOMÉS VOLIA DIR QUE HO DEI-M'HAS MANAT, PERÒ HAN ARRIBAT FINA AL JARDÍ!

EL PARE DIU QUE SI NO ME'N VAIG AL LLIT, M'HI FARÀ ANAR VOLANT!

els nens voladors

(continuació)

assenyalà la Roser amb la vareta i digué: —Per la teva dolenteria, et trec el poder que t'havia donat. Des d'ara, tornes a ser una nena com les altres...

—Gràcies a Déu! —exclamà la Roser, tot arrencant-se la diadema d'una revolada.

Baixà del tron de guix i va donar uns quants cops amistosos a l'esquena d'un noi contrariat perquè l'elefant ja no s'engegava. Va passar per la taquilla i veié el pare, assegut davant la caixa registradora.

—Pare —li digué—: em sap greu haver-te de dir que torno a ser com abans i que s'han acabat els nens voladors. Però estic contenta, perquè ja en tenia prou.

Es curiós de constatar com pares i fills s'arriben al cor sense que calguin grans discursos. El senyor Gombau s'adonà de cop i volta que sentia nostàlgia per l'antiga normalitat.

—Uf! —va respondre—. Jo també n'estava tip.

Va agafar la seva filla de braç i se'n van anar tots dos cap a casa, pensant com ho dirien a la mare.

La Roser tenia un dubte. Va aturar-se i preguntà:

—Oi que les fades són neurastèniques?

El pare, conciliador, respongué:

—Hi ha de tot. Potser van mal aconsellades... Però procura que no et sentin. Recelós, va mirar de reüll una dama distingida que, amb posat de no tocar-hi, convertia en granota un príncep que passava per allí.

M'AGRADA CAVALL FORT

divertiu-vos amb 'quina trepa' i canteu amb la coral 'lesquix'

EN JEP AL JAPÓ

i pujada al TIBIDABO

Ja ha aparegut el primer disc de la Discoteca Cavall Fort!

Ara podreu escoltar les aventures sonores dels vostres personatges preferits, en els discos de la Discoteca Cavall Fort!

Tres discos més en preparació!

Demaneu als vostres pares que us subscriuin a la Discoteca Cavall Fort! (Concèntric, Apartat de Correus, 717, Barcelona)